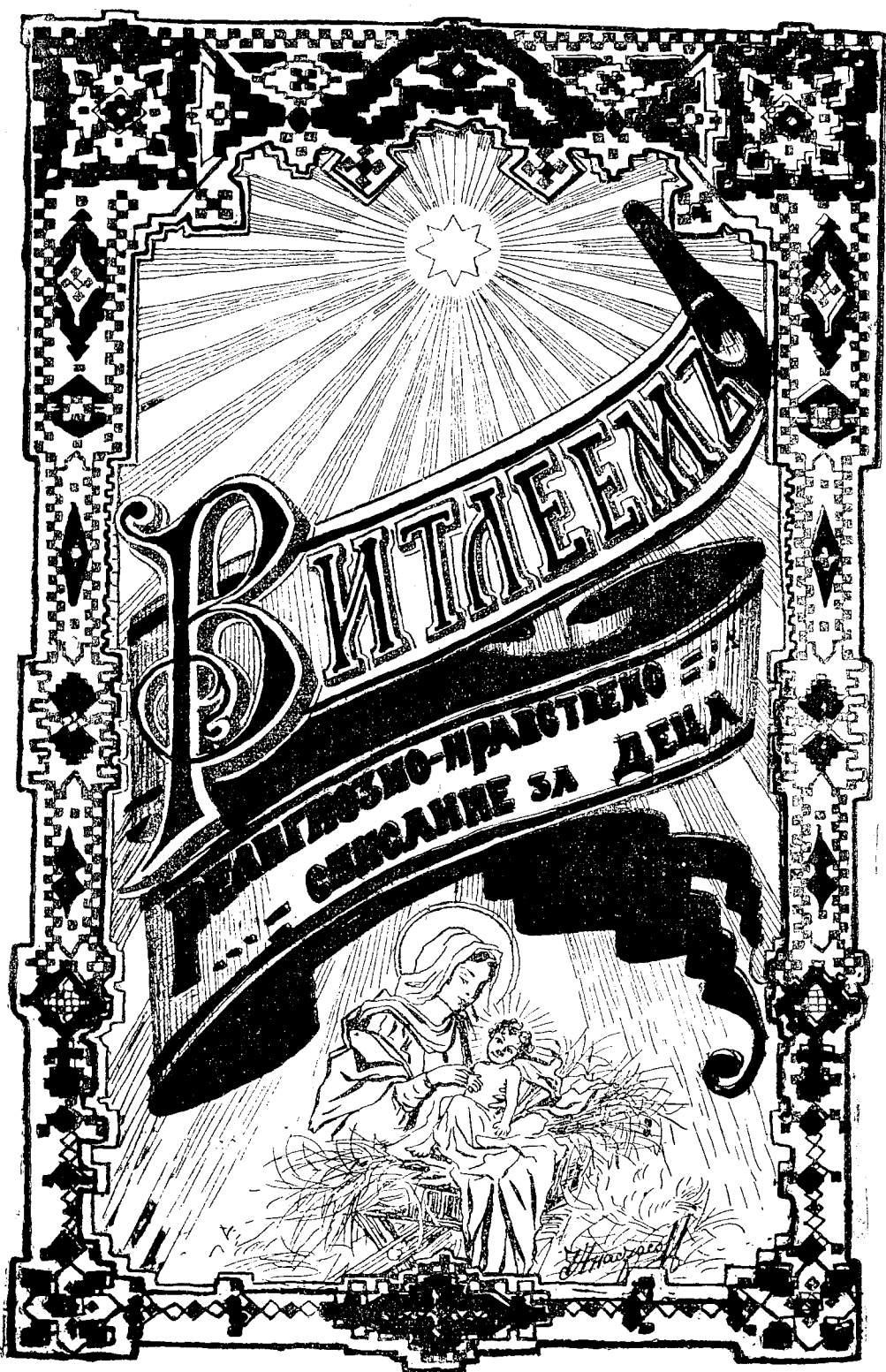

Редакционни съобщения.

I.

За неиздължилитѣ се къмъ редакцията абонати и настоятели.

Съгласно решението на редакционния комитетъ, четвъртата годишнина на списанието ще свърши до септемврий т. г., а петата ще почне отъ 1 октомврий — съ учебната година.

Предвидъ голѣмата нужда отъ средства за реализиране това решение, редакцията **изпрати чрезъ пощата** до всички неиздължили се абонати и настоятели **квитанции** за сумитѣ, които дължатъ, било само за списанието или и за другитѣ издания на комитета: календарчетата и книжката „Пресвета Дева Мария“. Въ квитанцията е посочена числата сума, като е приспаднато отстъпка 20%.

Най-учтиво молимъ всички, до които пращаме квитанции, да **бждатъ тъй добри и ги изплатятъ**, съ което ще ни улеснятъ твърде много и избавятъ отъ излишни разноски и преписки.

II.

За втората премия.

Втората премия — цвѣтна картина, по технически причини не можа да се изпрати съ тия книжки. Това ще направимъ съ последнитѣ книжки отъ тая година — м. августъ.

Стенната програма ще бжде изпратена въ началото на учебната година, съ I книжка отъ V година.

РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ:

Поч. Председателъ: † Митрополитъ Симеонъ.

Председателъ: Архимандритъ Инокентий.

Членове: Протоиерей М. К. Ханджиевъ, свещеникъ П. Икономовъ, свещеникъ К. Кожухаровъ, свещеникъ Ст. п. Юрдановъ.

Главенъ редакторъ: Мл. Георгиевъ.

РЕЛИГИОЗНО-ПРАВСТВЕНО СПИСАНИЕ ЗА ДЕЦА

Година IV.

Варна, 1926 год.

Кн. VI и VII

Царь Мурадъ и Калугери.

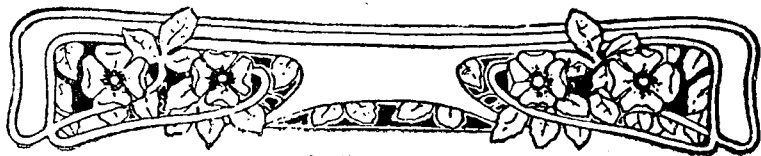
(Народна пѣсень).

Царь Мурадъ въвъ Стамбулъ книга пише,
Книга пише, кому ще я прати?
— Ще я прати въ чиста Света Гора,
Въ Света Гора до калугери,
Да имъ иска четири светини:
Първа светиня — евангелия,
Втора светиня — златни потири,
Трета светиня — честни кръстове,
А пъкъ четвърта — патрахили.
Книга пристигна до старъ егуменъ;
Книга чете, едри сълзи рони,
Видѣха го млади калугери
И си на старъ егуменъ говорятъ:
„Ой те тебе, татко престарели,
Много ли е лоша тая книга,
Та хемъ я четешъ, хемъ сълзи ронишъ“?
Па имъ отговаря старъ егуменъ:
„И да кажа, братя, полза нѣма,
Само ще сърца ви да наскжрбѣ“.
Отговарятъ млади калугери:

„Кажи, кажи за насъ не дей мисли,
 Ако нищо не можемъ направи,
 Бога Вишниѣ за помощъ да молимъ“.
 Съгласи се егуменъ, каза имъ,
 Каза имъ и книга прочете имъ.
 Па говорятъ млади калугери:
 „Не мисли, не плачи, старъ егуменъ,
 Назадъ изпрати книга веднага:
 Самъ да дойде и вземе светини,
 А Бога всички ние ще молимъ
 Люто да го накаже, посрами.“
 Както му калугери казаха,
 Така егуменъ книга написа,
 Книга написа и назадъ върна,
 Защо нищо на царя не дава.
 Царъ Мурадъ въввъ Стамбулъ разсърди се,
 Разсърди се, съ войска натъкми се
 По море въ Света Гора да иде,
 Светини да вземе и погуби
 Старъ егуменъ, млади калугери.
 Кога всредъ море царя пристигна,
 Що да види за чудо голѣмо:
 По средъ лѣто море замръзнало,
 Отъ всѣкжде кораби сприщило,
 Па се чуди, мае що да прави,
 Що да прави, какъ да се избави!
 Съ ниски поклони Богу се моли:
 „Леле Боже, леле мили Боже!
 И ти светъ Никола Чудотворче!
 Мое прегрѣшение простете,
 Отъ това чудо ме избавете,
 До чиста Света Гора да ида,
 На светини ви да се поклоня
 И на тия честни калугери.“

Отъ насъ ви пѣсенчица,
 Отъ Бога много здраве.

Лѣтната ваканция.

зъ селата, а следъ нѣкой день и другъ и по градоветъ, за ученицитъ ще настѣпи лѣтната Ваканция.

„Витлеемъ“ най-сърдечно моли Бога да дари абонатчетата му, ученици, съ здраве и щастливо прекарване тая тѣй очаквана отъ тѣхъ ваканция.

Човѣкъ, който само чрезъ трудъ се развива и трупа богатства за сѣществуването си, има нужда и отъ почивка. Почивката е необходима за всѣки човѣкъ, който се труди, но тя е повече отъ необходима за учащата се младежъ, тѣй слаба още физически.

Умствения трудъ, не е като физическия. Последниятъ уякчава тѣлото, а първиятъ го ослабва. А знайно е, че само въ здраво тѣло може да има здрава душа.

Ваканцията е именно за тоаа. Да възобнови отслабналитъ тѣлесни сили на ученицитъ и опресни тѣхната душа за нова ползотворна работа.

Съ една дума, ваканцията е **необходима** за здравето на ученицитъ, но има едно ако. . . Ако разумно се използва на чистъ въздухъ, съ умерени физически упражнения или умѣрена физическа работа въ градината, на полето въ лозето, на бостана и пр.

Гордостъ ще бжде на „Витлеемъ“ ако неговитъ абонатчета — ученици, се вслушатъ въ съветитъ му и, къмъ края на ваканцията, му съобщатъ кой какъ я е прекаралъ.

Както за всѣка работа е необходимъ планъ (програма), така и за прекарването на ваканцията е необходимъ такъвъ. Въ тоя планъ, хубаво ще бжде, ако се остави мѣсто и за душата. По единъ два часа на день да се отдѣля и за нея. Да почувствува и тя облагоитъ на ваканцията.

За най-хубавия планъ „Витлеемъ“ опредѣля **голъма награда** и широко разтваря страницитъ си, за да го напечати и послужи за примеръ при прекарване на ваканция.

Съ поздравъ:

„Витлеемъ“

Детски въпросъ на мѣсто.

етето на едно богато семейство имаше домашна учителка (гувернанка). Единъ хубавъ день тя го изведе да се поразходи. По пж-тя детето забележи мжжъ и жена полечка да вървятъ и плачатъ. Като не разбираше защо плачатъ тия хора, попита учителката си: .

— Госпожице, защо плачатъ тия хора?

Учителката, която добре знаеше причината за плача на тия хора, не скри отъ детето, а му отговори:

— Това, миличко, сж майка и баща и плачатъ, защото си изгубиха едничкото дете.

— Изгубили си детето! Съ очудване проговори детето и помоли учителката си: Хайде госпожице да отидемъ при тѣхъ и имъ помогнемъ да го намѣратъ. ■

— Това е невъзможно, мило дете, защото то умре преди нѣколко дена.

— Игде е сега? запитва детето угрижено.

Учителката му обясни:

— То е сега на небето!

— Где? Тамъ горе ли, гдето, както ми разказваше, е тѣй хубаво и гдето децата си играятъ съ ангелчетата?

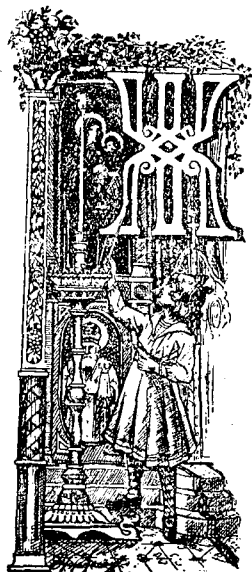
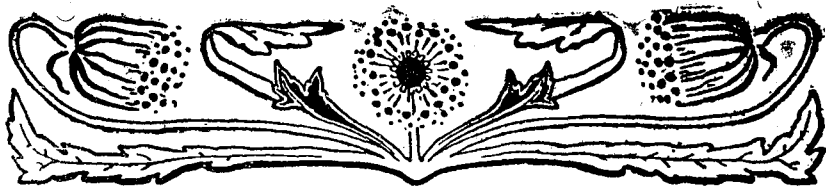
— Да, миличко, тамъ е сега и детето на тия наскърбени хора.

Детето, като чу тия обяснения на учителката си, млъкна и дълбоко се замисли. Като изминаха нѣколко крачки безъ да говорятъ, то сепнато се спре, обърна се къмъ учителката си и я попита:

— Нима това преминаване на децата отъ земята на небето хората наричатъ изгубване? . . . И плачатъ? . . .

Св. П. Икономовъ.

Кой останалъ доволенъ отъ своего положение.

(Японска приказка).

ивѣлъ нѣкога въ Япония единъ беденъ каменодѣлецъ. Тежко било положението му: трудѣлъ се много, а припечелвалъ малко. Дотегнало му и почналъ да се оплаква отъ положението си: „Ахъ, да би могълъ нѣкога да спечеля, бихъ си отдѣхналъ като богатъ върху пухеня постеля подъ копринена завивка“.

Ангелъ Господенъ го чулъ и му казалъ: „Ще се изпълни желанието ти.“

Не се минало много и каменодѣлецътъ забогатѣлъ. Можелъ вече да се излежава върху пухена постеля, подъ копринена завивка.

Единъ денъ покрай кѣщата му миналъ императорътъ. Каменодѣлецътъ го видѣлъ. Той се придружавалъ отъ голѣма свита: конници и пешеходци. Надъ главата му държали голѣмъ чадъръ — цѣлия направенъ само отъ злато.

— Каква полза отъ богатството ми, почналъ да роптае каменодѣлецътъ, когато нѣмамъ право да се разхождамъ съ такава голѣма свита и да ми пазятъ сѣнка съ такъвъ великолѣпенъ чадъръ. Голѣма работа ли е да бжда императоръ?

— Ще бждешъ императоръ! казалъ му явилия се при него Ангелъ Господенъ.

Не се минало много и каменодѣлецътъ станалъ императоръ. Окржила го голѣма свита отпредъ и отзадъ и надъ главата му държали голѣмъ златенъ чадъръ.

Подъ горѣщите лжчи на слънцето едно лѣто изсѣхнало всичко по полето. Отражението на лжчитѣ му ужасно мжчело очитѣ.

— Каква полза че съмъ императоръ, извикалъ каменодѣлецътъ, когато не мога да махна тая мжчителна лѣтна горѣщина и попреча на слънчевитѣ лжчи? Ехъ! що не бѣхъ азъ самото слънце!

— Погледни, доволенъ ли си сега, попиталъ го Ангелъ Господенъ, когато вече каменодълецътъ билъ превърнатъ на слънце, което палѣло съ своитѣ лъчи всичко по земята и не щадѣло никого.

Преди да отговори каменодълецътъ, облакъ се изпречилъ между него и земята.

— Ха, само туй оставаше!—извикало слънцето, — нищо никакъвъ облакъ ми пречи на моето всеилие. Въ такъвъ случай, по добре би било да съмъ облакъ!

— Да бжде по желанието ти! отговорипъ Ангелътъ.

И каменодълецътъ превърнатъ въ облакъ се настанилъ между небето и земята. Отдъхнали си растенията отъ горѣщинитѣ, освежили се и отново почнали да зеленаятъ.

Ето и едри капки закапали отъ облака. Ливналъ проливенъ дъждъ. Навредъ по земята потекли води. Препълнили се потоцитѣ, рѣкитѣ излѣзли отъ коритата си и почнали да се разливатъ по необятни пространства. Всичко заливали, всичко отвличали. Изглеждало, че нищо не може да имъ попречи и облакътъ сияелъ отъ доволство. Но нещешъ ли, явило се внезапно препятствие. Грамадна скала се издигала като гигантъ въсредъ полето и водитѣ отъ нея се разбивали на хиляди и милиони капчици въ подножието ѝ. Облакътъ видѣлъ това, разбралъ безсилието си и извикалъ: „Трѣбваше азъ да бжда скала“.

— Извинявай! се разнесълъ гласътъ на Ангелъ Господенъ, ще бждешъ!

Тозчасъ облакътъ се превърналъ на грамадна скала въсредъ полето, отъ никого необезпокоявана. Бури, слънчевъ пекъ — за нея били нищо. Надъ всичко се надсмивала величаво и се считала за най-силна въ свѣта.

Нещешъ ли, единъ день се спрѣлъ край нея нѣкакъвъ човѣкъ съ твърде убитъ видъ, удърпанъ, укъсанъ, но въоръженъ съ лостъ, кирка, чукъ, длето и пр.

Този човѣкъ съ своитѣ инструменти почналъ да кърти отъ скалата отломъци. Ударъ следъ ударъ се редели и отломъкъ следъ отломъкъ се крѣтили.

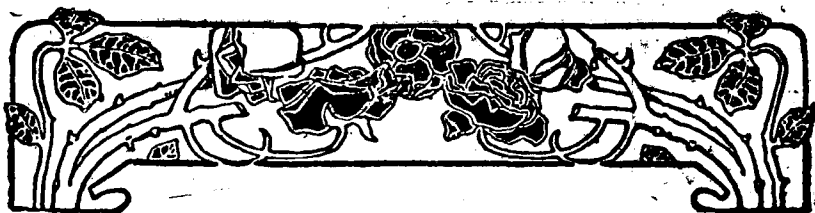
— Какво съмъ азъ? почнала да си говори скалата. Ако този човѣкъ продължава все тѣй, отъ мене нѣма да остане нито поменъ. Не бѣше ли по-добре азъ да бжда този човѣкъ?

— Нека бжде и това по желанието ти! извикалъ край него Ангелъ Господенъ.

И скалата се превърнала въ предишния каменодълецъ, простъ работникъ, който съ трудъ продължилъ да изкарва своето препитание, доволенъ отъ положението си.

С. Дестунисъ.

Прев. Архим. Инокетий.

Постникътъ монахъ Симеонъ.

адъ Рилския манастиръ „Св. Иванъ Рилски“ въ красива мѣстность се гуши параклисчето „Св. Лука“.

Прислужникъ тукъ е единъ единствения постникъ монахъ Симеонъ.

Петнадесетъ и повече години вече отъ какъ този скромнъ монахъ се оттегли отъ манастира и посели въ параклисчето, за да се отдаде на постъ и молитви и бже по-близо въ съзерцание на висинитъ — селенията Божи.

Що става долу въ манастира, тамъ по градове и села, него не го интересува. Съ какво се хранятъ хората и какъ си угаждатъ, не иска да знае. Доволень е, ако презъ день-презъ два му изпратятъ комаче хлѣбъ — друго, Богъ далъ, и коприва, и гъби, и лешници и други зеленчуци въ малката му градинка, що самъ отглежда най-грижливо.

Животъ и вънкашность на сжщински светия.

И дѣйствително, такъвъ ни се показва, когато посетихме параклисчето и го видѣхме.

Бѣхме мнозина — всички свещенници отъ тазгодишната ни срѣща въ манастира, които пожелахме да излѣземъ до параклисчето „Св. Лука“.

Когато пристигнахме, Симеонъ ни посрещна и отвори параклисчето, па веднага се отдалечи въ килийката си. Следъ като разгледахме црѣквичката и се помолихме Богу, излѣзохме на почивка. Нѣкои пожелаха да поговорятъ съ Симеона и го повикаха при насъ. Той излѣзе и като виде, че всички сме свещеници, дойде.

— Що тъй плахо ни изглеждашъ, братъ Симеоне, го попита единъ отъ свещеницитъ.

— Та зная ли? провлечено и като че ли съ страхъ, отговори той. Често идатъ нѣкои, които и за пѣкълъ не сж, а не за свети мѣста, като тия. Душата ми страда, следъ като ги видя, за това отбѣгвамъ отъ такива.

— А по що ги познавашъ, братъ Симеоне? попита другъ.

— По що! Въ сърцето на които цари дяволътъ, не може да не си покаже рогата. Отдалечъ още ги виждамъ. Въ тѣхъ нѣма смирение, нѣма благочиние и молитва, а гаври и подигравки съ светинитъ ни, съ вѣрата ни. Защо това така? Защо това инакъ? Каква полза отъ това? Каква полза отъ

онова? Просто да потънешъ въ земята, като ги слушахъ или да изпаднешъ въ грѣхъ, ако вземешъ да имъ отговаряшъ. Искашъ ли да бждешъ спокоенъ, дръжъ се настрана отъ лошитѣ хора, както е правилъ нашия преблагословенъ Св. Иванъ. Хвала му!

— Ами доволенъ ли си, братъ Симеоне, отъ тая самота тукъ, отъ това изтезание за всичко да се грижишъ самъ, го попита другъ свещеникъ.

— Не, братя мои, азъ не съмъ самъ. Богъ е съ мене и азъ съмъ съ Него. Щастливъ съмъ, че това което ми е потребно, Богъ ми го дава изобилно, като награда на моя трудъ.

— Ами какъ се държи управлението на манастира съ тебе?

— Така, както се държи къмъ всѣкиго, който честно си гледа своята работа. Нѣма лошо управление и лоши началници за добритѣ, честнитѣ и трудолюбиви хора.

— Знаешъ ли, братъ Симеоне, кой ни е царъ сега?

— Виждахъ го. Той идва тукъ.

— Ами знаешъ ли какъ се казва? попитахъ азъ.

— Не знамъ, братко, но мисля не е грѣхъ. Макаръ и да му не знамъ името, не го забравямъ въ молитвитѣ си да го надари Богъ съ здраве и умъ, за да управлява народа мждро и го настанява по правитѣ Божии пѣтища. И царъ и министри, и свещеници и учители сж слуги Божий за доброто, за справедливото и щедро раздаване Божитѣ блага на народа.

Не помня кой, тъй трогнатъ отъ думитѣ на монаха, предложи да изпѣемъ въ негова честь пѣсенъта отъ Иванъ Вазовъ „Клепалото бие“.

Не чакахме втора покана. Почнахме.

Въ глуха планинска долина стояла
Въ стари години обителъ света —
Кандилце блещяло, молитва се пѣла
Въ черквица бедна далечъ отъ света.

И всѣка недѣля тамъ старецъ пречестни
Клепалото биелъ за служба въ зори,
Ехтѣли долове отъ гласъ благовестни,
Отвъръщали ека гори, канари.

И радостно буделъ покоя имъ вѣчни
Пустиннитѣ горски приветниятъ звукъ
И селяни прости отъ близки, далечни
Села на молитва се стичали тукъ.

И много години въ усои нечути
Клепалото биелъ калугерътъ старъ,
Но лошъ день настѣналъ—невѣрници люти
Земя ни сторили я плѣнъ и пожаръ.

Дошли съ мечъ и огнь въвъ туй мѣсто диво,
Далечно, въ недѣля света по зори;
Туку що клепало забило грижливо,
Избѣгали старци въвъ пусти гори.

Стоялъ не побѣгналъ монаха пречестни
И следвалъ да удря клепалото пакъ;
Ехтѣли долове отъ гласъ блавестни
За срамъ и за чудо на бѣсния врагъ.

Загиналъ монаха подъ меча душмански
На служба Господня осталь до конецъ —
Не трепналъ духа му отъ страхъ агарянски,
Приелъ за Христа мжченически вѣнецъ.

И скоро ограбенъ пламналъ монастиря,
Млъкнала на вѣки молитва света —
Отъ Божия домъ не остало ни дия;
Единъ споменъ смѣтенъ осталь на свѣта.

Единъ само споменъ и чудо незнайно:
Тукъ всѣка недѣля по тъмни зори
Гласътъ на клепало разнася се тайно
Изъ глухи долове, по тъмни гори.

И селянинъ сепнатъ съ очи застреля
Прекръсти се бързо, нататкъ завий
И плахо си шушне: света е недѣля,
Калугерътъ Божи клепалото бий...

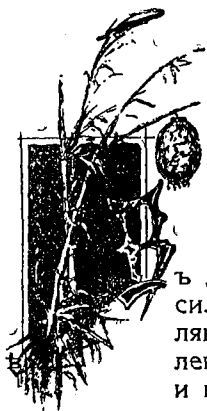
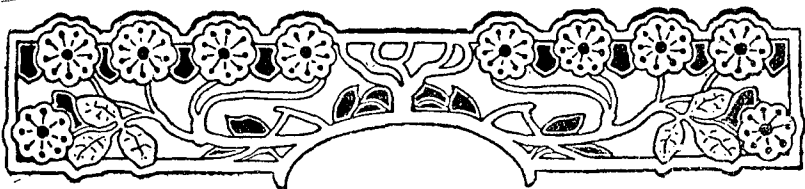
Изначало постникътъ монахъ слушаше съ отворени уста
и затаенъ дѣхъ, а следъ петия куплетъ едри капки сълзи
потекоха по старческото му и изпито лице и като бисери се
затъркаляха по бѣлитъ му коси.

При последния куплетъ той цѣлъ засия, и като свър-
шихме пѣсенъта, съ свѣтнами отъ радостъ очи, каза:

— Блазе му, братя мои! Докрай е изпълнилъ своя дългъ
къмъ Бога и вѣрата ни на поста си. Блазе и вамъ, че сте
учени та знаете такива хубави пѣснн и можете да се настав-
лявате и отъ хубавитѣ книги на родолюбиви българи. И азъ
чета, но много мжно, па и очитѣ ми не ме слушатъ вече.

Блазе ви, блазе! Чечете, пѣйте и не се отдалечавайте
отъ поста си. Нека клепалото бий подъ вашитѣ ржце и кани
хубавитѣ Божи чада на майка България къмъ приобщение съ
Господа Нашего Исуса Христа за вѣчни времена.

П. Х.

Царь и вдовица

(Народна приказка).

Ъ далечна страна, царувалъ нѣкога богатъ и силенъ царь. Добрякъ билъ той и умно управлявалъ царството си. Народътъ му билъ доволенъ отъ него, обичалъ го, и го хвалилъ на лѣво и на дѣсно. Но царътъ не билъ доволенъ само отъ това. Искалъ той името му да се слави по цѣлата земя. За да постигне това, решилъ да направи въ столицата си една църква, каквато по голѣмина и красота да нѣма друга по цѣлото земно кълбо и то на свои средства; отъ никого стотинка да не вземе, на всѣкиго щедро да задлати.

Решено — свършено!

Десетки години най-искуснитѣ майстори отъ царството му градили църквата и я съградили действително такава, каквато я искалъ царя. Отъ хубава по-хубава, безъ подобна на нея друга по цѣлия свѣтъ.

Царътъ щедро наградилъ майсторитѣ и ги разпусналъ. Оставилъ само единъ при себе си, комуто поръчалъ да издѣла мраморна плоча и да напише на нея: „Тая църква се съгради само отъ средствата на царь“

Майсторътъ приготвилъ плочата. При освещаването на църквата, плочата най-тържествено била покачена надъ входнитѣ врата на църквата.

Но щомъ показали плочата и народа почналъ гласно да я чете и хвали царя, следъ името на царя почнали да се явяватъ една следъ друга буквитѣ и *в д о в и ц а т а* *М а р и я*.

Царътъ останалъ като гръмнатъ и далъ веднага заповѣдъ да се търси вдовицата

Намѣрили я и завели при царя.

Тя била много бедна и възстаричка жена.

Царътъ я изгледалъ съ отвращение и попиталъ:

— Какво даде за направата на църквата, за да стои името ти наредъ съ моето?

— Нищо, царю честити, та и какво мога да дамъ, като нѣмамъ Последната си стотинка дадохъ за сѣно на единъ конь, който отъ гладъ едва мжкнеше каруцата съ тухли за църквата.

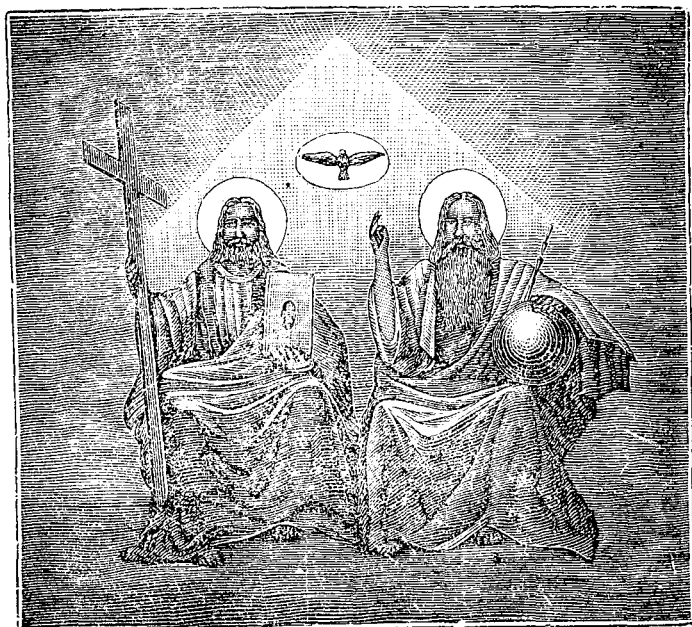
Голѣма била изненадата на царя и съветниците му отъ отговора на вдовицата

Нѣколко дни наредъ се мжчили да узнаятъ Божията промисль. Най-после, старъ единъ съветникъ, съ побѣлели вече коси, казалъ:

— Царю, честити, ти още когато обяви, че ще правишъ църквата съ свои средства, които имашъ въ изобилие и излишъкъ, получи своята слава по цѣлия свѣтъ; вдовицата, която лиши себе си отъ стотинката що имаше, за да нахрани единъ твой гладенъ конь и която не знаеше никой, за да я похвали, Богъ я величае.

Който дава милость на тайно, Богъ, който вижда на тайно, ще му върне на яве, е казалъ Христосъ.

Св. П. Икономовъ.

„Св Троица“.

Тази година празникътъ „Св. Троица“ се празнува на 20 юний. На картинката сж изобразени тритѣ лица на Бога: Богъ Отецъ, Богъ Синь и Богъ Духъ Светий.

ПЕТРОВДЕНЬ.

*„Братя, подражайте на мене,
както и азъ подражавамъ на
Христа.“*

Апостолъ Павелъ.

а 12 юний всѣка гогина нашата православно църква чествува паметъта на апостолитѣ Петръ и Павелъ. Този празникъ народа нарича съ едно име „Петровденъ.“

Голѣмъ билъ този празникъ за народа по-рано, а сега малко-по малко, като че ли го изостави, и почна да си гледа дневната работа. Празднуватъ го само въ ония мѣста, въ които има съ-

градени църкви въ честъ на тия св. апостоли.

А на що се дължи това?

— Съ скръбъ въ душата си ще отговоримъ: на човѣшката суетность.

Днесъ за човѣка религията изгуби своето значение и свещенитѣ събития и лица не го интересуватъ, като че ли вече. Дайте му театри, представления, полети, игри и всевъзможни други забавления; говорете му за кинемотографи, за героитѣ въ тѣхъ, за войни, за апаши, но не го занимавайте съ ония, които основаха църквата и дадоха живота си, за да утвърдятъ между човѣцитѣ любовта Христова.

Празднуватъ се различни годишнини на писатели, на владѣтели, на герои и други и се празднуватъ много тържествено, но за празниците на светиитѣ, които сж много по-голѣми герои на времето за доброто на човѣчеството се гледа презъ прѣсти.

Защо е това така?

— Отговорътъ е единъ: не се труди никой да изучи

ДЕЯНИЯ.

дѣлата на светитѣ хора. А въ незнанието сж — хорскитѣ грѣшки!

По-рано се печатеха често книжки за живота и дѣлата на светиитѣ, народа ги четеше и опознаваше, а сега? Такива книжки сж рѣдкостъ, даже и никакъ ги нѣма. Петровденъ е, да кажемъ, утре, но кому и защо се чествува той, нѣма отъ где да научимъ. И ако речемъ въ незнанието си да не отидемъ на църква, празника ще мине и ние ще си останемъ съ незнанието.

А св. Петръ и св. Павелъ сж два великана за християнския свѣтъ.

Въ деня, когато слѣзълъ Духъ Светий надъ апостолитѣ, св. Петъръ излѣзълъ предъ събралия се хиляденъ народъ около кжщата и съ огнена речъ за Иисуса Христа, Неговото учение, страдание и възкресение, убедилъ три хиляди души да се кръстятъ веднага.

На пжтъ съ Иоана въ храма на молитва, къмъ св. Петра се обърналъ за милостиния единъ куцъ човѣкъ отъ рождение. Св. Петръ му казалъ: „Сребро и злато нѣмамъ, но каквото имамъ ще ти дамъ: въ името на Иисуса Христа Назорянина, стани и ходи!“ Куциятъ човѣкъ веднага станалъ и тръгналъ следъ св. Петра и Иоана къмъ храма, като скачалъ и хвалилъ Бога.

Отъ много мѣста донасяли различни болни и ги слагали по пжтищата, гдето минавалъ Св. Петъръ, та дано върху тѣхъ да падне сѣнката му кога минава. И всички бивали изцѣрвани.

Ето какъвъ великанъ е билъ Св. Петъръ съ силата на своето слово и твърда вѣра въ Христа, а кой е Св. Павелъ?

Св. Павелъ отначало е билъ най-злия гонителъ на първитѣ християни и врагъ на Христовата Църква, но по-после стананъ достоенъ да се сравнява съ Св. Петра.

На пжтъ за Дамаскъ по преследване на християнитѣ тамъ, Св. Павелъ, който се наричалъ Савелъ, чулъ гласъ: „Савле, Савле, защо ме гонишъ?“ Той се слисалъ и казалъ: „Кой си ти, Господи?“ Гласътъ отговорилъ: „Азъ съмъ Иисусъ, когото ти гонишъ. Но отиди въ града и ще ти се каже какво трѣбва да правишъ.“ Отъ тогава Св. Павелъ станалъ

слуга Иисусовъ и избранъ отъ Бога апостолъ, за да проповедва Божието слово на всички езици и народи.

На островъ Саламинъ се намиралъ единъ лъжепророкъ, който живѣлъ при управителя на острова — Сергия Павла. Св. Павелъ отицелъ при Сергия, за да го запознае съ вѣрата Христова. Лъжепророкътъ се възпротивилъ. Св. Павелъ, изпълненъ съ Св. Духъ, устремилъ погледа си въ него и му казалъ: „О, ти, който си пълненъ съ всѣкакво коварство и измама, дяволски сине, враго на всѣка правда! Не ще ли престанешъ да изкривявашъ правитѣ Господни пѣтица? И сега ето, ржката Господня е върху тебе: ще бждешъ слѣпъ и до нѣкое време нѣма да виждашъ слънцето.“ (Ан. д. гл. 13 ст. 10), Лъжепророкътъ веднага ослѣпелъ, а Сергий, като видѣлъ това чудо, повѣрвалъ въ Христа и се кръстилъ.

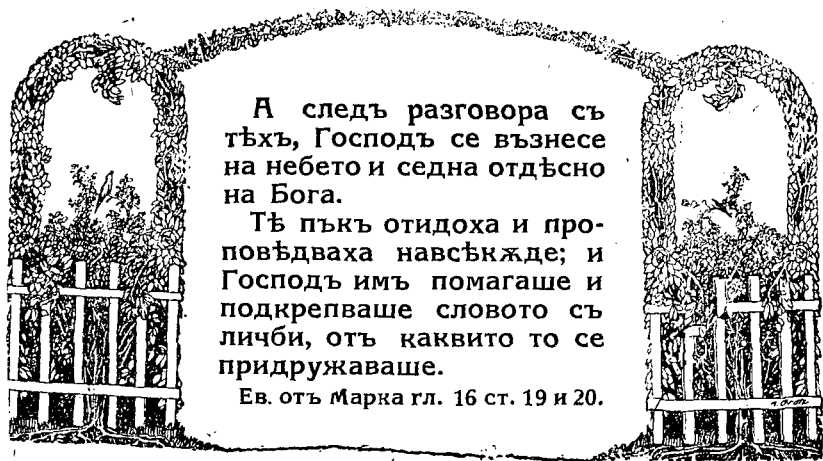
Въ Листра имало единъ куцъ човѣкъ отъ рождение. Св. Павелъ билъ тамъ и проповѣдвалъ. Като забележилъ между слушателитѣ си куция и видѣлъ, че въ него има вѣра, казалъ му: „Въ името на Господа Иисуса Христа изправи се на краката си!“

Куциятъ веднага се изправилъ и почналъ да скача и ходи. Отъ това чудо жителитѣ на Листра, които били язичници, приели Св. Павла за Богъ и искали да му принесатъ богата жертва, отъ което той едва ги отклонилъ.

Цѣлия си животъ Св. Петъръ и Св. Павелъ посветили на дѣлото Христово и съ слово и чудеса припечелили много свои последователи, за да се разрастне християнството до днешнитѣ размѣри по цѣлото земно кълбо.

И какво ни учатъ?

— Да живѣемъ съгласно учението на Христа, да обичаме Бога и ближнитѣ си и да подражаваме въ живота си на тѣхъ, както казва самъ Св. Павелъ: „Братя, подражайте на мене, както и азъ подражавамъ на Христа“.

А следъ разговора съ тѣхъ, Господъ се възнесе на небето и седна отдѣсно на Бога.

Тѣ пъкъ отидоха и проповѣдваха навсѣкжде; и Господъ имъ помагаше и подкрепваше словото съ личби, отъ каквито то се придружаваше.

Ев. отъ Марка гл. 16 ст. 19 и 20.

Люциния и смъртта на апостолъ Павла.

(РАЗКАЗЪ).

I

Въ Римъ, една отъ най-красивитѣ незаконни жени на Нерона бѣше Люциния — жена отъ бедно произхождение, но неописуемо красива. Пудра, червило, труфило за нея бѣха чужди. Нѣмаше нужда отъ тѣхъ. Безъ пудра бѣше бѣла, безъ червило — червена. Съ хубавитѣ си черни очи и дълги клепачи, съ гѣститѣ си кѣдрави коси и пълни, като ябълки бузи, тя плени Нерона, който, по силата на своята власть, безъ нейното желание, я взе за своя незаконна жена. До толкова нравитѣ на негово време бѣха извратени, че това положение се смѣташе за височайша милость къмъ Люциния, като жена отъ долно произхождение. Много знатни жени и госпожици ѝ завидѣха и почнаха да говорятъ какво ли не за нея, но тя на нищо не обръщаше внимание и продължаваше, по своя навикъ, да си живѣе скромно и да отбѣгва отъ царскитѣ труфила. Съ нищо новия ѝ животъ въ царскитѣ палати и дворцовъ разкошъ не промени нейното сѣрдце. Глѣсътъ, лицето, усмивкитѣ на императора извикваха въ нея отвращение къмъ него и тя неможеше да го търпи. Всѣка негова ласка, я караше да трепери, всѣко негово допиране до нея я кѣсаше като лютъ звѣрь. И действително звѣрь, който уби майка си и запали Римъ.

По цѣли нощи Люциния не мигваше, плачеше и съ часове се молѣше, дано се смилятъ боговетѣ надъ нея и я отърватъ отъ този животъ. И когато се убеди, че бездушнитѣ богове, на които се молѣше, не ще ѝ помогнатъ, реши да хвърли своето красиво тѣло въ тихитѣ води на р. Тибъръ и свърши съ мжкитѣ си.

Въ тиха нощъ, отъ никого не забелязана. Люциния се измъкна отъ двореца и отправи къмъ рѣката, за да осжестви решението и тури край на страданията си.

А тамъ, край рѣката, въ ношната тишина тя чу мощно слово. Слово, каквото никога не бѣше идвало до нейнитѣ уши. Слово, което приканваше къмъ свѣтъ, чистъ и вѣченъ животъ. Слово за Бога, който за спасението на човѣчеството се роди, страда, умре и пакъ възкрѣсна.

Тя чу това слово отъ устата на Павла, великия апостолъ на разпятия и възкрѣсналъ Христосъ и като го чу, забрави всичко друго, а само то остана въ душата ѝ.

II

Горещо мъгливо утро покриваше Римъ. Градътъ още спѣше обвитъ въ блатиститѣ изпарения, които се повдигаха около него.

Люциния не спѣше. Не спа цѣла нощъ. Отъ главата ѝ не излизаше великия затворникъ, когото неотдавна сжда осжди да бжде обезглавенъ.

Да бжде обезглавенъ Павелъ!? О, жалки хера. Знаятъ ли върху кого вдигатъ ржка?

Душата ѝ се пробуди, небето се откри предъ нея . . . Иисусъ Христосъ заслони всичко. Той протегна къмъ нея окървавениятъ си рже, пробити отъ гвоздеи за миръ и любовъ, не единъ пжтъ слагани върху главитѣ на грѣшниците. Озари я съ сѣтлото си възкресение и я повика при Себе си.

Люциния съ радостъ прие поканата. Кръсти се, и така си се отправи къмъ Мамертинския затворъ да види Павла. Подкупи тъмничната стража и влѣзе при оногова, когото търсеше.

Павелъ пишеше последното си послание до своя любимъ ученикъ Тимотея: „Азъ вече ставамъ жертва и времето на моето отхождане настѣпи.

Съ добрия подвигъ се подвизавахъ, пжтя свършихъ, вѣрата упазихъ; прочее очаква ме венецътъ на правдата, който ще ми даде въ оня день Господъ, Праведниятъ сжда; и не само на мене, но и на всички, които сж възлюбил Неговото явление“.

Тукъ, въ влажното тъмнично полземе, Люциния научи отъ великия Христовъ последователъ и апостолъ, какъ верующия въ Христа съ радостъ очаква своя край — деньтъ, въ който душата ще се отдѣли отъ тѣлото и съедини съ Христа. Стана ѝ съвсемъ ясно смисъла на кратковременния земенъ животъ и си отиде обрадвана, че научи какво трѣбва да прави и какъ да живѣе, за да получи вѣченъ животъ въ Христа.

Минаха нѣколко месеци.

III

Римъ спѣше. Тихо и пусто бѣше по улицитѣ му. Само по Остийския пжтъ, римски стотникъ, двама легионери и единъ палачъ, водѣха окованъ въ вериги затворникъ.

Слабъ, измѣненъ отъ душевни и тѣлесни страдания, съ болни очи, затворникътъ вървѣше едва, вдаденъ всецѣло въ своитѣ мисли. Стражата следъ него мълчеше. Никой отъ нея не смѣше да проговори и наруши мислитѣ му. Нѣщо необяснимо за тѣхъ свързваше езицитѣ имъ.

Единъ отъ легионеритѣ бѣше другаръ на оня отъ тъмничната стража, който стана християнинъ чрезъ словото на този затворникъ. И сега, като вървѣше следъ него, очакваше да стане нѣкое чудо, небеснитѣ сили да се застъпятъ за него и го избавятъ отъ ржцетѣ на Нерона. Но такова не стана, а друго.

Когато дойдоха до мѣстото, гдето трѣбваше да бѣде обезглавенъ затворника, никой не посмѣ да го спре, но той направи това самъ. Обърна се къмъ Римъ, вдигна ржцетѣ си къмъ небето и отправи къмъ Бога последната си молитва за църквата, за тържеството на христинството, за града, за всички, които отъ незнание разпѣватъ Христа и най-после за своитѣ палачи . . .

Като свърши молитвата си, затворникътъ падна на колене и наклони главата си . . .

„Готовъ съмъ,“ каза съвсѣмъ спокойно.

Да! Той бѣше готовъ, но палачътъ готовъ ли бѣше?— Ржцетѣ му се разтрепериха, коравото сърдце смегчи и бѣше готовъ да захвърли меча и падне предъ него и каже, като тъмничния стражаръ: „И азъ съмъ християнинъ“.

Но . . . бъркатъ се мислитѣ му . . . скоро ще изгрѣе слънцето и Неронъ ще се събуди.

IV

Следъ единъ часъ стражата приближаваше градскитѣ врата. Близо предъ нея срещнаха една жена съ наметало на рамо и разпуснати коси. Тичаше като луда. Като ги видѣ, спре и попита стотника:

— Павелъ . . . Вий ли го изведохте . . . Какво направихте съ него?

Отъ чувство на състрадание и остри болки въ сърдцето си, стотникътъ искаше да ѝ отговори уклончиво, но не можа:

— Павелъ умре . . . по заповѣдь на цезаря, главата му падна подъ удара на меча.

— Павелъ умре . . . тихо проговори тя и като закри лицето си съ ржце, постоя нѣколко минути неподвижно. Следъ това оправи попадалитѣ ѝ коси по лицето си и тръгна по Остийския пѣть спокойно и решително.

Стражата не я спре. Досетиха се всички отъ нея, че отива да се поклони на мѣстото, гдето самотно и безславно свърши живота си великия апостолъ.

Вечеръта Люциния, заедно съ други християни погребваха свещенитѣ останки на този, който съ последната си безмълвна проповѣдь я спаси съвършенно отъ всичко земно.

На Нерона сжщата тая вечеръ съобщиha, че неговата красива и любима Люциния за винаги го е напустила и отишла въ презрената секта на Назорянина.

По Ал. Платонова.

Плачъ Иеремиевъ.

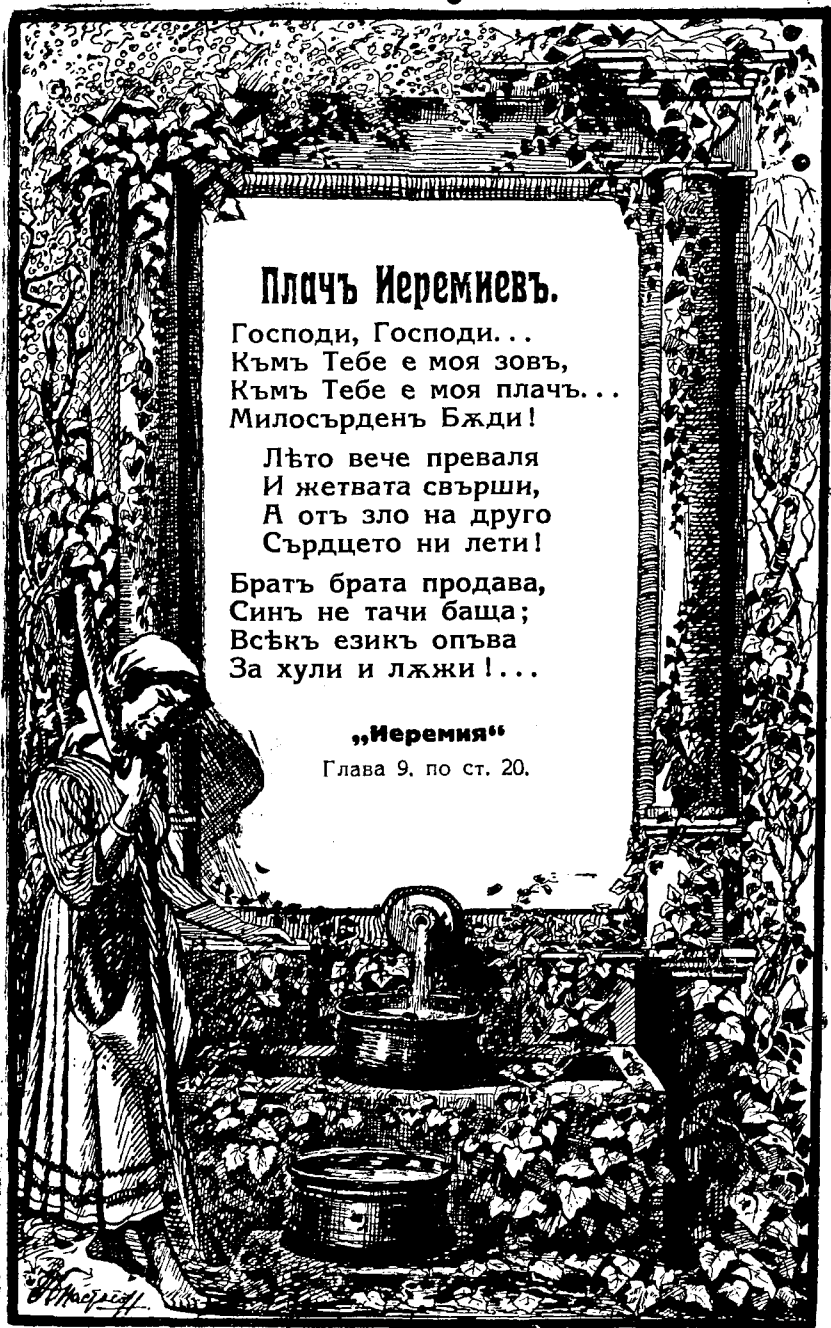
Господи, Господи...
Къмъ Тебе е моя зовъ,
Къмъ Тебе е моя плачъ...
Милосърденъ Бжди!

Лѣто вече превалѣ
И жетвата свърши,
А отъ зло на друго
Сърдцето ни лети!

Братъ брата продава,
Синъ не тачи баща;
Всѣкъ езикъ опѣва
За хули и лжжи!...

„Иеремия“

Глава 9. по ст. 20.

Свещеническа среща.

На 2 юний т. г. свещеницитъ, членове на свещеническия съюзъ въ насъ, си устроиха четвъртата обща среща въ рилския манастиръ „Св. Ив. Рилски“. Съ тая среща се даде възможност на свещеницитъ общо да посетятъ тая българска светиня и да се насладятъ отъ прелеститъ на природата въ него край на родината ни, гдето дълги години се е подвизавалъ нашия пустиникъ Св. Ив. Рилски.

Свещеницитъ престояха въ манастира нѣколко дни. Въ това време имаха щастие да разгледатъ отъ близо всичко по забележително въ него и около него.

Група по-млади и енергични свещеници отидоха дори до параклисчето „св. Лука“ — наречено „Постница“, въ което е починалъ св. Иванъ Рилски, и въ което бележития нашъ просвѣтителъ Неофитъ Рилски отвори първото училище на нови начала.

Въ това параклисе особено впечатление на свещеницитъ направи прислужника въ него — монахъ Симеонъ, за когото пиша подробно на друго мѣсто въ списанието.

П. Х.

Глухо-нѣмитъ деца.

Въ Варна има държавно училище за глухо-нѣми деца. На мнозина това ще се види чудно и веднага ще се запитатъ — какъ могатъ да се обучаватъ глухо-нѣми хора, които нито могатъ да говорятъ, нито да чуватъ. При все това такова училище има и дава блестящи резултати. Цѣлото обучение се гради върху зрението на питомцитъ. Въ късо време се научаватъ да пишатъ, да четатъ, да смѣтатъ, а съ особенъ успѣхъ — на разни срѣчности, като рисуване, моделиране и др.

На 21 и 22 юний изработенитъ предмети и рисунки на глухо-нѣмитъ деца бѣха изложени на показъ въ училището имъ. Гражданството има случай да ги види. То остана изненадано отъ всичко, а особено отъ моделирането и рисуването въ които най-ярко личеше похватността на всѣки ученикъ — бждащи добри скулптори и художници.

Учителското тѣло при училището, заслужено получи похвалитъ на посетителитъ за блѣскавитъ успѣхи на непосилния имъ трудъ.

Денъ на детето въ гр. Варна.

На 30 май, благотворителното Братство „Св. Арх. Михаилъ“ по случай праздника „Денъ на детето“ уреди утро съ отбрана програма, на което се стече голѣма и отбрана публика. Приходътъ отъ това утро е въ полза на детския приютъ „Митрополитъ Симеонъ“. Въ този приютъ се прибиратъ децата на ония майки, които отиватъ по чужда работа и нѣма кому да оставятъ децата си.

Ботевиятъ празникъ.

Втори юний — Ботевиятъ празникъ, тая година се отпразднува изъ цѣлата ни страна най-тържествено. Отдадохъ сѣ справедливо почеститъ на този, който пѣ и умрѣ за любимото си отечество и свободата на своя народъ,

Петдесетъ години се изминаха отъ смъртта на тоя великъ синъ на България и народа не го забрави, както и нѣма да го забрави никога. Той ще остане безсмъртенъ за винаги въ българското сърдце и ще го пълни съ гореща любовъ къмъ всичко родно и добро.

Академия на наукитъ.

Нашата Академия на наукитъ вече ще си има свое здание. На 27 май т. г. се положи основния му камъкъ въ София, срещу Народното събрание. При полагане на основния камъкъ, въ присѣствие на Н. В. Царя, министритъ и много духовни и свѣтски лица се отслужи молебенъ и се каза много хубави слова.

Софийскиятъ Митрополитъ Стефанъ благослови така:

„Въ името на Отца и Сина и Светаго Духа — Великиятъ, Неглениятъ, Единниятъ Живъ Господъ Богъ Вседържителъ източникъ на истината и любовта, науката и премъдростта — ние те благославяме да станешъ оня краежгъленъ камъкъ на тая културна сграда, който да я направи връстникъ на вѣковетъ до свършенка на свѣта, та въ нейнитъ пазви да се съхранява битието и творчеството на гения, който озари съ новъ животъ, съ вѣра и култура България и нейнитъ исторически копнения, тежнениа и борби за благо и съвършенство. Нека надъ тебе Всемогщиятъ да излѣе сугубо благодагъ и сила, за да израстнатъ върху плещитъ ти деянията на прославена научна мисль, вдъхновено живо слово и художествена красива писменостъ на българска мечта и духъ за славата на Бога и за разцвѣтъ на родната църква, езикъ и наука“.

Всемирень денъ на рускитъ инвалиди.

Денътъ 23 май тая година бѣше всемирень денъ на рускитъ инвалиди. По всички страни и мѣста, гдето сж настани руски бѣжанци. този денъ се събираха помощи за инвалидитъ такива.

Окаяно е положението на бѣжанцитъ, но това на инвалидитъ бѣжанци е сърцераздиращо. Неспособни за работа, далечъ отъ родина, близки и свои, тѣ сж обречени на смъртъ, ако не имъ се помага отъ ония, между които сж се приютили.

Енорийско братство за примеръ.

При църквата „Св. Николай“ въ гр. Варна е основано Енорийско Добротворно Просветно Братство на името на църквата „Св. Николай“. Това енорийско братство съществува отъ 5 месеци насамъ. Въ тоя късъ срокъ е записало повече отъ 700 души редовни членове, прибрало е повече отъ 24 хиляди лева доброволни пожертвувания и членски вноски, отъ които по-голямата частъ е раздало на крайно бедни семейства при различни случаи.

Братството устрои на 13 юни т. г. въ единъ отъ мѣстнитѣ театри утро, за да даде своя отчетъ. Обширниятъ салонъ бѣше буквално препълненъ. Говори уредникътъ на братството свещ. П. Икономовъ на тема: „Добро и Зло“ и даде отчетъ на добротворната и просвѣтна дейность на братството, а следъ него, на същата тема говори и случайно дошлия въ града проповѣдникъ Ст. Петковъ.

На утрото се изпълниха съ голѣмъ успѣхъ следующитѣ номера:

1. Църковния хоръ на г-на Юр. Тодоровъ изпѣ: а) Царю небесни и б) Концертъ.

2. Г-ца Дуклева декламира — „Псаломъ на пѣвеца“.

3. Г-ца В. Цанкова декламира — „Проклѣтието на пѣвеца“.

4. Тамбурашкия оркестръ на IV Прогимназия изпълни нѣколко номера подъ вещото ръководство на своя учителъ — г-нъ Киряковъ.

Многобройната публика останала предоволна отъ чутото и виденото. Хвала на инициаторитѣ.

День на детето.

За пръвъ пжтъ у насъ тая година деньтъ 30 май бѣше опредѣленъ за день на детето. Въ тоя день, както въ София тѣй и по другитѣ градове и села на родината ни се устроиха утра и забави, прихода отъ които ще служи за подобрене положението на детето, изоставено по едни или други причини само на себе си.

Богатството на единъ народъ сж децата. Възпитае ли добри деца, ще имаме и добри граждани, и цвѣтуща страна.

Инициативата е похвална и, върваме, ще даде добри резултати, като виждаме лицата, които я подемаатъ.

Свѣтитѣ на единъ прочутъ спортистъ.

Прочутиятъ спортистъ е Жакъ Майлсъ, който въ продължение на 20 години печелилъ въ прочутитѣ Маратонски надбѣгвания.

Той казалъ:

„Хубаво е да станешъ всеизвестенъ, да спечелишъ земна слава, но какво струва това? Днесъ печелишъ — герой си. Утре губишъ — забравятъ те и нищо не си. Но когато се надбѣгвашъ за Бога, ти се боришъ за Единъ, който никога не те забравя и е всѣкога близо при тебе.“

Ако се вслушаме въ тия думи на Жака, до единъ ще се запишемъ въ Християнскитѣ дружества и надпреварваме въ любовъ, вѣра и служба Богу.

Сходни думи.

1. Име на столиченъ градъ съмъ, прочетете ли ме обратно, ставамъ име на нѣщо желанно.

Ат. Н. п. Костовъ — Разлогъ.

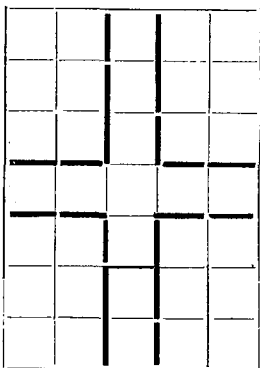
2. Отъ името на една рѣка, махнете ли първата буква, става име на жена. Коя е тя?

К. Р. Цонзаровъ — Ломъ.

3. Ако предпоследната ми буква е **н**, много съмъ скъпо, ако е **в**, много съмъ евтино. Познайте ме.

Таинствена фигура.

4.

Запасна храна.

Возило.

Дърво.

Потрѣба.

Мжжко име.

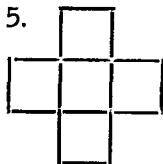
За свѣщи.

Отъ лѣво къмъ дѣсно и отгоре надолу въ кръста се чете името и презимето на най-бележития въ свѣта.

Свещ. П. Божковъ.

Съ кибритени клечици.

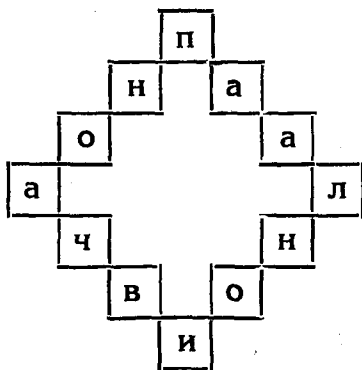
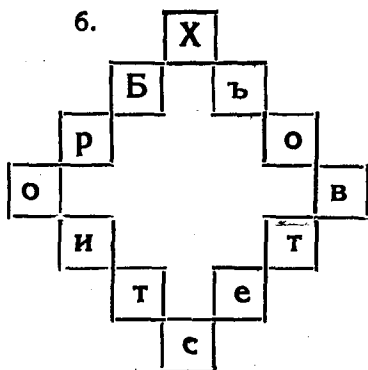
5.

Това кръстче е направено съ 16 кибритени клечици и има 5 квадратчета.

Вземете една клечица, но квадратчетата да останатъ пакъ 5.

Таинствени звезди.

Гатанки.

7. Крила има — гжска не е;
 Човка има — щъркъ не е;
 Кола влаци — волъ не е;
 Тежко носи — конь не е;
 Сега тука ако е,
 Подиръ малко тукъ не е.
 Що е?

Ел. п. Георгиева — Тръвна.

8. Рибаръ лови риба — риба хвърката, съ мрежа въ краката.

Н. Койчевъ — Варна.

9. Два брата, два пръста ги дѣлятъ; заедно лѣгатъ, заедно ставатъ; единъ за другъ милѣятъ и никога се не раздѣлятъ. Кой ги има — блазе му, кой ги нѣма — тежко му.

Ел. А. Иосифова — Лѣсковецъ.

Въпроси.

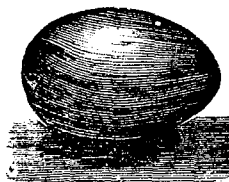
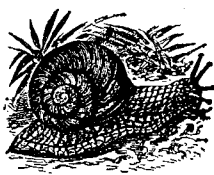
10. Колко лесичи опашки би стигнали до слънцето?
 11. По що се различава слонътъ отъ бѣлхата?

Задачи.

12. Иване, на колко си години?
 — На колкото си ти безъ една. Ами ти на колко си, Стояне?
 — На колкото си ти и една.
 Кой на колко години е билъ?

Ребуси.

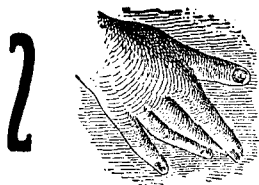
13.

ЛИ?

— Д —

14.

? а 2

МНОГО.

Конкурсъ.

Който разреши сполучливо всичките сръчности отъ тия книжки ще получи подаръкъ много хубавата книга „Беседи съ ученици“ отъ протоиерей Иванъ Р. Писевъ и името му ще се оповести въ идната книжка.

Решения на разнитѣ сръчности отъ II и III книжки.

Сходни думи. 1. Вила — Рила — Сила. 2. Мида — Вида. 3. Лотосъ — лото — Лот.

Задача. 4. Магарето за 180 лв., вола за 360, а коня за 720 лв.

Гатанки. 5. Пушекъ. 6. Вретено.

Въпроси. 7. Училището. 8. Следъ буквата „а“.

9.

р	ж	„
---	---	---

 Ребуси. 10. Петли. 11. Петъкъ.

Награди получиха:

1. Станиславъ Светогоровъ — София. 2. Недѣлка Г. Малчева — Ново-село. 3. Асѣнъ п. Симеоновъ — Пловдивъ. 4. Методи Г. Игнатовъ — Варна.

Решения на разнитѣ сръчности отъ IV и V книжки.

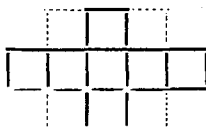
Сходни думи. 1. Чайка — майка. 2. Сомъ — Комъ — Ломъ. 3. Пиринъ — Пиринчъ.

Задача. 4. 1 дѣдо, 11 баби и 8 момичета.

Гатанки. 5. Мъгла. 6. Книга. 7. Морска Соль.

Въпроси. 8. За да покаже, че съ трудъ си изкарва прехраната. 9. Стѣпките. Ако ги претоваримъ — чупятъ се.

Кибритени клечици. 11.

Конски скокъ. 12. Христосъ възкресе.

Е в а
л е н
с т о л и ц а
с т о и м е н
о к о
а д а
д е н
в е н е ц
к о н ъ о в о

Таинственъ кръстъ.

Награда получи само Найдень С. Мариновъ — Русе.

БИБЛИОТЕКА „ВИТЛЕЕМЪ“

Въ редакцията на сп. „Витлеемъ“ се намиратъ за проданъ следующитѣ книги:

1. сп. „Витлеемъ“ год. I. 30 лв.
2. сп. „Витлеемъ“ „ II. 30 лв.
3. сп. „Витлеемъ“ „ III. 30 лв.
4. „Пресвета Дева Мария“ 5 лв.
5. **Календарче Витлеемъ за 1926 г.** 4 лв.

За поръчки надъ 100 лева се прави 20% отстъпка.

Пощенскитѣ разноски по изпращане на поръчкитѣ сж за смѣтка на редакцията.

Книги получени въ редакцията.

1. Примери и разкази (книга първа) редакторъ *Прот. Иорданъ Стойковъ*, гр. Търново, цена 30 лв.

2. Примери и разкази (втора книга) отъ сжщия авторъ — цена 30 лв.

3. Книга за живота (Мисли на мъдри хора) съставилъ *Прот. Иорданъ Стойковъ*, гр. Търново, цена 40 лв.

4. Беседи съ ученици за нѣкои отъ по-важнитѣ истини на православната вѣра, превелъ и издалъ *Прот. Иванъ Р. Писевъ*, ст. София ул. „Регенска“ 42, цена 12 лв.

5. Варна—Баладжа—Добричъ (Исторически бележки изъ свѣтовната война за свободата на Златна Добруджа) написалъ зап. ген. *Т. Кантарджиевъ*, ст. София, ул. „Скобелевъ“ № 1, цена 30 лв.

6. Добричъ—Кобадинъ — Кюстенджа — Бабадагъ — Тулча—Исакча—Гарванъ (победоносенъ походъ на III-а армия, Варненскитѣ войни и Сборната п. дивизия презъ свѣтовната война за свободата на Златна Добруджа). Отъ сжщия авторъ, цена 30 лв.

7. Българската армия въ Ромъния и на Серетъ. Отъ сжщия авторъ, цена 30 лв.

8. При Охридъ—Преспа и на Шкумба. (Дейността на българската армия на крайния дѣсенъ флангъ на южния страт. фронтъ презъ свеговната война) съ карта на мѣстността, 28 снимки и портрети. Отъ сжщия авторъ, цена 30 лв.

Следва

До.....

Въ.....

**Продължава подписката
за четвъртата годишнина (1926 г.) на списанието**

„ВИТЛЕЕМЪ“

религиозно-нравствено списание за деца

Одобрено от Министерството на Народното Просвещение съ заповедь
№ 1286 от 1923 година.

Списанието „Витлеемъ“ до 1 септемврий т. год. ще завърши четвъртата си годишнина съ добре подбранъ религиозно-нравственъ материалъ и хубави иллюстрации.

На абонатитѣ си ще даде :

1. Деветъ книжки съ хубави цвѣтни корици,
2. Три хубави цвѣтни картини, съ всѣка 3-та книжка,
3. Много награди за сполучливо разрешени задачи, ребуси, приказки безъ думи и рисунки.

Годишенъ абонаментъ 30 лева предплатени.

Всѣки, който запише най-малко 5 абоната, става настоятелъ на списанието и получава следния отстъпъ

1. Който запише 5 абоната, плаща 150 лв., а получава 6 течения.

2. Между 5 и 10 абоната — задържа отъ всѣки абонаментъ по 6 лв. т. е. 20%.

3. За 10 и повече абонати — задържа по 20% и получава 1 течение безплатно.

Пари писма и всичко що се отнася до списанието се изпраща на адресъ: **Мл. Георгиевъ**, редакторъ на списание „Витлеемъ“ въ гр. **Варна**.

Печатарска Произ. Коопер. „Единство“ - Варна. тел. 121

Поръчка № 304.